Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(20) VIJFDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Omdat ik u haat!" bromde hij, „zooals ik allen haat, die gelukkig zijn. Ben ik niet zoo goed als u? Waarom moet ik juist in de schaduw loopen? Ik wilde het eens even omkeeren . . . Helaas, het mislukte! Doch dat doet er niet toe, maar die man daar zal het zijne ook hebben . . . Hola, knapen," schreeuwde hij tegen de gerechtsdienaren, „past er op, dat de galgebrok niet ontsnapt! Hij is al bijna tot de deur genaderd!"

Met spijtig welbehagen zag hij, hoe Ralph Waldon, die werkelijk even terugtrad en zich in de algemeene verwarring gemakkelijk had kunnen verwijderen, nu zijn schreden inhield. In het volgende oogenblik hadden de beambten den uitgang bezet.

„U moogt u niet verwijderen, Mr. Waldon," verklaarde nu ook de Coroner op strengen toon. „Al heb ik ook persoonlijk slechts weinig vertrouwen in deze nieuwe onthulling, het is toch mijn plicht, de uitspraak der jury te verschuiven en u zoolang hier te houden."

„Heb ik mij dan als gevangene te beschouwen?"

De oogenblikkelijke verwarring van Ralph was reeds

MOLKENBOER'S GEBARENSPEL VAN ST. FRANCISCUS.
De aanvoersters der Engelenreien.

voorbij en hij was weder de oude hoogmoedige en zelfbewuste gentleman.

De Coroner haalde slechts even veelbeteekenend de schouders op. Hij kon ook in 't geheel geen antwoord geven, want zoo juist had Phelps zich weder tot den hulpdistrictsadvocaat gewend.

„Is het nu in orde? Word ik als staatsgetuige aangenomen?"

„Dat kan ik niet beloven," ontweek deze. „'t Is echter altijd mogelijk, dat de bevoegde overheid een waardevol getuigenis van u, dat deze treurige zaak ten volle verklaart, en tot gevangenneming van den een of anderen medeplichtige leidt, in aanmerking neemt."

„Goed, dan geef ik mij in uw handen over . . . alleen om hèm daar te vernietigen! Zend iemand naar 569 West Street, niet ver van de pier der Atlas-lijn af, naar Raines hotel, en vraag naar een man, wiens naam ik u aanstonds zal zeggen, en breng hem hier. Hij is mijn getuige. Hij is het ook, die Huntington Whistler den dolk in het lichaam gestoken heeft."

„En de naam van den man?" vroeg de Coroner onder ademlooze stilte der toehoorders.

„Mr. Robert Walker uit Dubuque, Iowa, beter bekend als de grijze Bob!" schreeuwde Phelps door de zaal.

In het rumoer, dat na deze woorden in de zaal weerklonk, stierf het angstgeschrei van Ethel Hastings weg. Met vertrokken gelaat zonk zij bewusteloos neer, terwijl zij juist nog in de armen van Ned Whistler, die ontsteld was komen toeloopen, opgevangen werd.

ZESDE HOOFDSTUK.

Eindeloos was de tijd, en het scheen een eeuwigheid te duren. Niemand, behalve de detectives Keane en Crout, die de Coroner naar het huis in de West Street gezonden had, waren uit de zaal weggegaan. De Coroner zelf was op zijn plaats gebleven, evenals de districtsadvocaat. Nu en dan voerden zij een fluisterend gesprek, doch den meesten tijd bladerden zij, merkbaar zeer verstrooid, in de vóór hen liggende akten. Onder zorgvuldige bewaking van een hulpagent hield Phelps in de voorste getuigenrij zijn gelaat in de eene hand verborgen. Slechts nu en dan hief hij het hoofd op en sloeg met opgezwollen gezicht, waarop dan een grijnslach verscheen, een blik naar den ver van hem afzittenden Waldon. Deze zat weliswaar in correcte houding, koel en ongenaakbaar als altijd, maar een bleeke tint lag toch op zijn voorhoofd en uit zijn blikken spraken bezorgdheid en angst.

In een hoek der zaal hadden Ned en Ethel zich teruggetrokken. Zij zaten hand in hand naast elkaar, doch ook zij waren tè ontroerd en tè zeer slachtoffers der droevigste ervaringen, dan dat zij tot eigen geruststelling over iets onverschilligs konden spreken.

De trekken der kunstenares waren nog zeer bleek en de uitdrukking van diep zielelijden was daarin neergelegd. Vergeefsch waren alle troostwoorden van Ned; zij knikte slechts zwaarmoedig.

„Zie Ned," fluisterde zij toen plotseling, „nu komt tòch uit, waarmede die Huntington mij altijd bedreigd heeft. Ik heb alle leed tevergeefs gedragen; al dat lijden kon mijn stiefvader en mij voor het noodlot niet behoeden. Dat was het, wat mij immer zwijgen deed: de angst, het noodlot van dien ongelukkigen man te bevestigen . . . Ja, jij hebt zeker gelijk," voegde zij op een tegenwerping van Ned er zuchtend aan toe, „mijn stiefvader verdient niet beter, hij heeft slecht met mijn moeder en mij gehandeld . . . doch zie, hij blijft toch altijd mijn tweede vader, en dien moet ik ook in den diep gezonken man eeren. En dan: mijn moeder heeft hem ondanks alles liefgehad. Toen reeds de schaduwen des doods haar zinnen verduisterden, noemde zij nog zijn naam en met een zegenwensch voor hem is zij van deze aarde heengegaan. Zie, liefste, dat alles ontroert op dit oogenblik mijn hart en ik vrees dit wederzien."

Toen zweeg zij, weer overweldigd door haar gevoelens.

De wijzers achter de tafel van den Coroner zetten hun slakkengang op de wandklok door. De avond begon reeds te schemeren. Helle gasvlammen werden aangestoken en maakten het verblijf in de kale, ernstige zaal dubbel ongezellig. Immer meer pijnigde dit eindeloos wachten.

Daar hoorde men buiten een geraas van naderende stappen. De deur ging open en de uitgezonden detectives keerden terug.

Zoo mogelijk werd het nog stiller in de zaal dan voorheen, toen het rumoer, dat bij het binnenkomen ontstaan was, bedaarde.

De Coroner verklaarde het verhoor weder geopend.

„Wij hebben den man," meldde Keane.

„Hij woont reeds acht weken in het café aan de West Street. Hij trachtte ook niet zijn identiteit te ontkennen, toen wij de kamer binnendrongen, maar gaf zelfs toe, dat hij Robert Walker heette. Hij zegt echter niet uit Dubuque afkomstig te zijn, dat was onjuist, zeide hij, hij stamde van Huntington Whistler af."

„Breng hem in de zaal," gebood de Coroner

Keane lachte.

„Dat zal moeilijk gaan. De man is in zijn dronkenschap eergisterennacht van de trap gevallen en heeft zich zwaar in den rug verwond. Het zal wel zijn reden hebben, dat hij geen dokter liet komen; hij lag geheel alleen en zonder verpleging en had veel pijn. Wij hebben hem in een ambulancewagen medegebracht."

„Met uw verlof," kwam nu Crout tusschenbeide, „ik wenschte nog wel een woordje te zeggen, voor de boef hier is. Herinnert gij u dat spoor nog in het stof, dat wij achter het bibliotheekgordijn in Mr. Whistler's kantoor ontdekten? Ik zei toen tevens dat dit van zwaar vernagelde boerenlaarzen moest komen . . . welnu, ik heb het geraden! Toen wij de kamer binnendrongen, lagen er twee groote laarzen voor het bed: geen fabricaat uit New York, daar durf ik wel om wedden. Ik op die laarzen toe . . en toen ik de rechterzool goed bekeek, was ik reeds zeker van mijn zaak! Ik heb die lederen schuit meegebracht, hier is ze, en hier is de door mij gemaakte juiste teekening van het spoor in het stof; iedere spijker komt overeen."

Alles in de zaal rekte nu den hals, om den man te zien, die juist door vier sterke politieagenten in de zaal werd gedragen.

Steunend op Neds arm was ook Ethel opgestaan, sidderend over al haar ledematen en met lijkkleurig gelaat. Toen de man echter voorbij haar werd gedragen, terwijl hij op de onpractische baar zacht kreunde — viel haar scherpe blik op een haar geheel vreemd gezicht, waaruit een paar bruine oogen de hare ontmoetten. Een laag, met ruige grijze haren omlijst voorhoofd, het plompe gezicht van een verslaafden drinker, nu zeer pijnlijk van smart vertrokken, maar in geen enkelen trek gelijkend op hem, dien zij in bange droomen soms nog aanschouwde!

Ethel slaakte een kreet van verlichting.

„Een nieuw bedrog!" riep zij. „Goddank, een bedrog dat ik zegen!" — Zij snikte.

„Die man daar is niet Mr. Walker, mijn stiefvader; die heeft een hoog voorhoofd en grijze oogen, en gelijkt niets op dezen man!"

De dragers zetten de baar voor de tafel van den Coroner neer. Als een gevangen wolf blikte de verwonde schuw rond. Zijn scherp gehoor had Ethels woorden opgevangen. Driest staarde hij haar aan.

„Wel, die dame daar heeft gelijk. Bob Walker ben niet, maar toch de grijze Bob . . . Hallo, Mr. Crout!" Hij wendde zich grijnzend tot den detective.

„U kent me zeker heelemaal niet meer?"

De aangesprokene was verbaasd naderbij gekomen en bekeek een oogenblik nauwkeurig den gevangene.

„Natuurlijk ken ik hem: Bob, de safecracker! — de brandkastenopenbreker. — Dat wij hem niet herkend hebben, Mr. Keane! 't Is wel meer dan acht jaren geleden, sedert hij uit Sing-Sing ontkwam. Sindsdien scheen hij verdwenen te zijn . . . Hallo, Mr. Robert Wagen, 't is mij zeer aangenaam, u terug te zien!"

„Het genoegen is ongetwijfeld alleen aan uw kant!" merkte de man met wat galgenhumor op, doch kromp aanstonds weer kermend ineen. „Mijn rug brandt als vuur . . . 't Is zoo'n klein voorproefje. Nu, 't is ook hetzelfde, of men den duivel of u detectives in handen valt . . . Hallo!" onderbrak hij zich zelf, terwijl hij wild lachte, toen hij Phelps zag. „Nog niet op weg, ouwe jongen? Ik geloof, dat je ze bedrogen hebt, niet? Nu kan ik me ook het bezoek van die fijne heeren verklaren . . ."

Kermend hield hij op, de pijn moest onverdraaglijk wezen.

De ambulancedokter, die de overbrenging tot in de zaal begeleidde, had zich fluisterend met den Coroner onderhouden; waarschijnlijk had hij hem ingelicht

MOLKENBOER'S GEBARENSPEL VAN ST. FRANCISCUS.
Anton Verheyen als St. Franciscus. (*foto's M. M. Couvée.*)

over den kritieken toestand van den getuige, en hem aan het verstand gebracht, dat spoed noodig was.

Bob Wagen was een gewillige getuige. Hij wilde zelfs weten hoe het met hem stond en maakte geen uitvluchten. Ja, hij had Huntington Whistler gekend, gaf hij toe, en met dezen en den eigenlijken Mr. Walker in Iowa gemeenschappelijk een straftijd uitgezeten.

„Huntington was de slimste booswicht van het land," vertelde hij verder. „Wij bleven bij elkaar en leidden samen een vroolijk leven, op het laatst echter werd ons daar boven in Ohio de bodem te warm. Toen kwam Huntington met een fijn plan voor den dag om hier in New York geld te maken. Daar was een neef en ook zoo'n beroemde dame aan het theater, die zaten er warmpjes in en lieten zich bedotten. . . .

„Wel, doctor," wendde hij zich tot den Coroner, toen hij van een nieuwen pijnlijken aanval bekomen was, „u behoeft mij den pols niet te voelen. Het gaat vlug, hè? Bah, wat kan mij het schelen; eenmaal moeten we toch allen optrekken. Ook Huntington heeft er nu aan moeten gelooven. Ik ben maar blij, dat ik het eigenlijk niet geweest ben; dat zou me daarboven een explicatie hebben kunnen geven! . . . Maar wat wilt u? Ik was waarlijk blind van toorn; de gemeene vent had mij te pakken genomen en wilde er met de greenbacks van door trekken. Doch ik kende het zaakje. Phelps daar was de derde van den bond. Eerst hier heb ik hem leeren kennen, doch de jongen is best hoor, al heeft hij dan ook wat gelogen. Welnu, ik zou voor het authentieke stuk duizend dollar van den fijnen mijnheer krijgen, maar dan moest ik mij voor Bob Walker uitgeven. Dat viel me niet zwaar. Hij was een brave kerel; is ook al lang dood; bij een onschuldig valsch spel hebben ze hem neergeschoten; ginds in Colorado. Welnu, voor niets verkoopt niemand zijn huid: het was hier in New York echter gevaarlijk spel . . . Maar wat doet men al niet voor een goed baantje, hè, gentleman?"